

1 9 0 8

Euskal-itz jostaldien Batzarrea

(Euskal-festen XXVII garren urtea)

POZA, ATOZKIT!.....

Pozaren billa nator,
eman albalite;
lurrean badala-ta
aitortu dirate.
Zati batekin, orra!
doatsu nitzake,
baiñan eztakit ziur
non jo ta zein ate.

Poza, non bizi zera?
¡A ondo baneki!
Zure ate-ondoan
negoke ni beti;
baiñan biyotz maitale
dagonak iraki
berriyak jakiteko...
¡ezercho eztaki!

Lanak eragiten dit
negar ta zotiña,
nabal-arazo ere;
¡Zer aldi samiña!

odol biurtzen dala
 isardiz egiña.
 Ni naiz langille-aldra:
 burnigiñ, argiña,
 arrantzale, arotza,
 morroi, meatzgiña...
 denok maitatzen degu
 alezagun diña,
 zure aize, asnasa,
 eche, atsegiña:
 atoz jeskutatu-ta
 zauden erregiña,
 eta esagutzeko
 zer dan gure miña,
 ja, gu bezela pobre-
 pobrea baziña!...

*
 * *

Zelayak bete dira
 alortaz ta garoz,
 arro daude lur denak
 landatu ezkeroz;
 emen, gariyak erne,
 an, artoak zorrotz,
 erainmentu guztiyak
 azi ta goi dagoz.

Intzak miliskatzen du
 landa ta soroa,
 dalako lurrarentzat
 edari gozoa;
 baiñan—¡gora lanaren
 kemen ta arazoa!
 ¡gora nekazarien
 isardi-tantoa!

Ori da lurrak intzat
 nai duen euriya,

ikusi nai badegu
garaiz ugariya;
bestela... zapuztu-ta
¡Zer motz, zer eriya,
gorri, errea, zimel,
gora irauliya!

Antsina lur bustintsu
soilla zegoanak,
garaiz berritu ditu
mami-gai t'azalak;
orain badira bertan
mendipe itzalak,
goi ta be zabalduak
gizonaren lanak.

¡A, bai, gora gentzake
aldegun geyena,
biyotzketa estiez
Jaunaren izena!
Bereak diralako
Zeru ta lur dena,
ta guri datorzkigun
indar ta kementa.

Atoz, arrantzalea
meatzgin, arotza...
atsedentu nai bada
mindagon biyotza;
erakutsiko dizut
zure zorientza,
atsenden iraunkorra
pake eta poza.

*
* *

Bekokitik datorzkit
beti, egunero,
nekearen albistak

isarditan bero:
garbi, leyar, ederrak
diraden ezkeru,
pozak jaso ditzala
isurita gero!...

Larros, krabelin, lore
ta bedar lagunak
dariote baratzen
likort usaindunak,
bañan, ordaintzen ditu
isurtze-utsunak,
goizeko asnasaren
lenengo lurrenak.

Choriyak berriketan
ari arren jiran,
estarra me, leunak
lertzeko zoriyan...
beti kantari, pozak
daude lan-aldiyan...
¡Egiya... nik eztakit
choriyak zer diran!

Jardun nai nuke beti
choriyak bezela
kantari, lanerako
zintzoa naizela;
Zoramentsu, alaitsu,
jakindun, leyala,
pozak bere semecho
maitea nauela.

Badabil gizadia,
langin-aldrak bera,
pozaren bila larri
gora eta bera;
oyan aspertzen diran

gaiſoen antzera...

¡Poza, non zabiltz gorde

ta non bizi zera?

.....

Badala neretzako

garaiz asnasea,

lore-gañetan goſo

dabilen aizea,

usai osasungarri

oparo betea:

aitortzea da nere

lan ta egitea.

Nazaret!.. zure leku

gozo ta leyarrak,

lastantzen ditu aurren

eguzki goiztarrak!

Nik-e maita nentzazke

zerutar-baztarrak,

eta lorez ornitzen

diran orma zarrak.

Anchen eche batean

arotzen mayian,

gazte eder-eder bat

ari da lanian,

t'eztakit zerk arazo

diran biyotzian,

esateko berari

negarrez atian:

¡Atoz, eguzkiyaren

Egille donea!

¡atoz, zeru-lurraren

Jauna ta Jabea!

¡Atoz, Jesus, miñaren

atsegin betea!

¡Atoz, ni lez zera-ta
langille pobrea!...

¡Gora, bai, langille-en
kolko ta besoa! ...
t'alperrik dabil mundu
kangel ta zoroa,
eskeñirik, eztakit
zer zakel naroa,

.....

.....

¡Langille-en poza da
beti Jaungoikoa!

RAMÓN INZAGARAY.

